

In Memoriam

Wim Haasbroek (1933) is 28 maart 2014 op 80-jarige leeftijd overleden. Hij was al enige tijd ziek.

Na zijn studie Farmacie in Leiden startte Wim Haasbroek in 1961 als ziekenhuisapotheker in het Protestant-Christelijk Streekziekenhuis in Bennekom. Later werd hij tevens aangesteld als klinisch

chemicus / hoofd laboratorium in hetzelfde ziekenhuis. In 1982 droeg hij het ziekenhuisapothekerschap over aan de heer van Loenen. In 1987 zijn het Juliana-ziekenhuis in Ede, Pieter Pauw in Wageningen en Protestant-Christelijk Streekziekenhuis Bennekom gefuseerd tot Ziekenhuis Gelderse Vallei. In 1991 is het Julianaziekenhuis Veenendaal hierbij aangehaakt. Na de fusie werd Wim Haasbroek tot zijn pensioen in 1993 benoemd tot hoofd van het laboratorium.

Zowel in het uitoefenen van zijn vak als ziekenhuisapotheker en ook als klinisch chemicus stond hij bekend als consciëntieus. Hij ging altijd tot het naadje van de kous en overdacht de zaken zorgvuldig. Daarnaast werkte hij oplossingsgericht door onder andere mee te helpen als zich storingen aan apparatuur voordeden. In Bennekom heeft Wim het eerste laboratoriuminformatiesysteem (Burroughs) geïntroduceerd. Voor de implementatie werden twee mensen vanuit Auckland, Nieuw Zeeland, ingevlogen. Na de

fusie van de ziekenhuizen dienden de laboratoriuminformatiesystemen op de diverse locaties op elkaar afgestemd te worden. Labosys werd in 1990 als eerste op de locatie Bennekom geïntroduceerd. Daarnaast heeft Wim de omstandigheden geschapen waarin het mogelijk was het isotopen laboratorium te introduceren. Hierin is later de melatonine test opgezet.

Wim stond bekend als een welbespraakt persoon. Hij kon altijd verrassen met onverwachte woordspelingen en humoristisch commentaar. Hij nam uitgebreid de tijd voor een antwoord op een vraag (een kort antwoord bestond niet) om daarmee kennis over te brengen. Tijdens congressen, staf- en labfeestjes ontpopte hij zich tot een waar conferencier. Op de Erasmus Endocrinologie Cursus heeft hij een hilarische conference ten beste gegeven. De mascotte (mus met Erasmus baret) heeft nog lang op de afdeling Endocrinologie in Rotterdam gehangen. Wims grote passie was muziek. Hij was een begenadigd jazzpianist. Hij speelde jaren in de Rhine Town Jazzband maar bracht ook graag spontaan een stuk ten gehore als een piano binnen handbereik was.

Wim was een markant persoon en oprecht betrokken bij zijn personeel. Ook na zijn pensionering bleef hij het wel en wee van de medewerkers en de ontwikkelingen van het laboratorium volgen. Wij danken hem voor zijn bijdrage aan de klinische chemie in Ziekenhuis Gelderse Vallei.

Jacqueline Klein Gunnewiek
Wouter Swart